

MED ŠTIRIMI SVETovi

Lovro

Deček se je skrival v omari. Po stopnicah so topotali koraki. Ustavili so se pri vhodnih vratih. Najprej je potrkalo. Potem se je premikala kljuka. Tesneje se je stisnil v kot. V glavi mu je odzvanjal mamin glas. »Vse bo v redu. Nič ti ne bo naredil.« Ni bil tako prepričan. »Ne boj se. Bodi pogumen.« Obljubil ji je, da bo pogumen, da bo zdržal, ampak se je preveč bal. Zažvenketali so ključi. Vrata so se odprla in s tleskom zaprla. Slišal je dihanje. Koraki so se premaknili. Odprlo se je okno. Nekaj časa je obstalo pri oknu, da se je naužilo svežega zraka. Potem se je premaknilo v kuhinjo. Stikalo je po policah, razmetavalo po omaricah in brkljalo po hladilniku. Zarenčalo je. Praskalo s kremplji. Nekaj se je razbilo po tleh. Zver je preklela. Deček se je ustrašil, da je mamina vaza ali pa njegova najljubša skodelica. V vsakem primeru bi bilo dovolj grozno. Zver se je spet premaknila. Vdrila je v njegovo sobo. Jezno topotala. »Mulc!« je zatulila. Potem se je vrnila v dnevno, ker je bila njegova soba prazna in gledala televizijo. Zdaj je bil varen. Še vedno si ni upal iz omare, zato je ostal tam, dokler se ni stemnilo in se je mama vrnila iz trgovine. Takrat se je začelo. Najprej zver ni hotela govoriti z mamo, ko mu je voščila dober večer in se opravičila, ker je bila zadržana. Dala mu je pivo, ampak ga ni hotela spiti. Po pol urnem ignoriranju je pričela jokati, se opravičevati. »V redu je,« je rekla mama. Pošast je ihtela. Udarila po kavni mizici, da je Lovro skrit v svoji omari, kar poskočil. »Moral bi biti boljši mož. Odkupil se ti bom. Vse bom naredil, vse kar si želiš.« Ni mu ravno verjela. »Karkoli. Prišežem. Samo povej.« Mama je zavzdihnila. »Samo nehaj piti.« »Bom. Bom,« je obljubljal. Potem je počilo. V trenutku. Kot bi postal nekdo drug. Kot bi se samo norčeval iz nje. Kot se Denis in Filip norčujeta iz Jana. Odprl je pločevinko piva. Povonjal grenkobo in se pričel krohotati. Bil je pijan že samo od vonja. »Frjla, kako naj neham piti, če pa mi nosiš alkohol v hišo? Za to zapravljáš težko zasluženi denar!« »Ko boš nehal piti, ti ga bom nehala kupovati.« Zmajeval je z glavo. »Ženske. Preprosta logika vam ni znana.« Ni komentirala. Samo še bolj nesramen bi postal. »Kje je tvoj otrok? Se zadeva kje?« »Star je osem let.« »Zdaj že začenjajo v plenicah.« »Lovro ni takšen.« »Mogoče prikriva.« »Sploh ga ne poznaš. Priden je v šoli. Toliko krožkov ima s katerimi se ukvarja. Obeta. Malo se druží z njim.« »Mi pridigaš kako naj vzgajam svojega sina?!« Mama je ostala tiho. Slišal je vrečke, prižiganje štedilnika, rezala je zelenjavo. »Lačen sem.« »Večerja bo kmalu,« je rekla. »Jedel bi zdaj. Jedel bi zdaj, če ne bi zapravljala. Ste s prijateljecami opravljaje svoje garaške može? Si si kupila novo obleko?« »Vzemi si kaj za prigriznit.« »Hočem, da mi ti pripraviš.« »Ne zmorem vsega.« In potem se nadaljuje v prepír. Tako kot vsakič. Oče vpije. Mama osramočeno gleda v tla, čeprav ni ničesar storila. Lovro si briše solze. Oče udari mamo. Prosi ga naj neha. Da ga ljubi in mu bo oprostila, samo naj odneha. Oče rabi pomoč, samo sprejme naj jo. Samo priznati si mora, da nekaj ni v redu. Lovro se trese od strahu. Pošast je prilezla izpod postelje in ga s seboj potegnila v nočno moro. Mama ga je rotila. Prosila naj trezno razmišlja. Potrkalo je po vratih njegove sobe. »Tok tok, kdo je tam?« Lovro si je zakril usta in zadrževal sapo. Upal je, da ga ne bo našla. Prepozno. Omara se je odprla in zagledal je očetov jezni obraz. »Skrivaš se. Ves čas si bil tukaj. Res veliko obetaš, posranec. Se bojiš lastnega dedca? Kaj naj s tako cmero za sina?« Grobo ga je odvrlel iz skrivališča. Ni suval, ni kričal, ni jokal. Nikoli ni pomagalo. »Pusti ga. Naredi mi kar hočeš, samo pusti ga.« Pa ni poslušal. Nikoli ni poslušal. Vrela voda je piskala na štedilniku.

Bea

Vrtela se je v zvokih disco glasbe. Pijača je že prišla. Po žilah se ji je pretakala rum vodka. Postala je boljše volje, pozabila na ves stres vsakdanjega življenja, ki ji je dihal za vrat. Zdaj se je morala le sprostiti in uživati. Bila je njena noč. Zopet je imela vse pod kontrolo. Držala je vrvico svojih lutk v gledališki predstavi in ji ukazovala, kako mora živeti. Vseeno ji je bilo za ves svet. Bila je srečna. Kar nikoli ni bila. Matej ji je prinesel prah, da ga je lahko vdihnila. »Matej,« ga je objela. »Ti si car!« Matej se je pričel krohotati. »Res sem. Ni boljšega carja od mene!« se je zadr. Ljudje v klubu so dvignili kozarce in vreščече nazdravili, čeprav ga sploh niso poznali. Nihče ni več vedel niti zase. »Še en pok mi pripravi za domu.« Matej je skomignil z glavo. »A je problem?« je odrezavo siknila. »Dolg se nabira, ljubica.« Brcnila ga je preden bi se je lahko dotaknil. »Idiot si!« se je zadr. »Kaj se zgodilo s carjem?« se je zakrohotal. Zvrnila je še zadnji požirek in se prerinila do pulta. »Še eno!« Natarak je izbulil oči. V eni noči je videl toliko ljudi, ki so namešali toliko pijač, da ni več vedel komu naj natoči kaj. »Bi bila bolj natačna?« je zavil z očmi. »Rum pa vodko!« Prijel je steklenici, ju nalil v kozarec ne da bi sploh pogledal kam naliva. Ni polil niti kapljice. Bea ga je srepo pogledala in dvignila kozarec k svojim ustnicam. »Rabiš malo zabave,« je rekla. »Ti pa malo streznitve.« »Če ti kaj ni všeč, greš lahko delat kam drugam.« »Misliš, da sem imel to izbiro?« Pripravljala je zbadljivke, kako bi se ga lotila nazaj, a je bil poklican v skladišče, da bi zložil neke gajbe. Ampak saj je sploh ni zanimalo. Že njeno življenje je zavoženo, zakaj bi se ukvarjala še s povožanjem drugih? Tukaj je bila, da bi se imela fino. Nek butelj ji tega že ne bo preprečil. Zavrtela se je nazaj v plesno množico. Postala je del glasbe, del plesišča. Drugo okoli nje sploh ni več obstajalo. »Vama prinesem malo vode?« Močna svetloba jo je tako bodla v oči, da jih ni mogla odpreti. »Ne, ugasni te presnete luči, ti zverina!« Ugasnil je le eno luč. Še vedno se je solzila, ampak je vsaj lahko odprla veke. »Bea, to je prijazen policist. Prijazen policist, bo kmalu prišel tudi hudobni policist? Nas zdaj posluša preko kamer?« Matej se je razgledoval po sobi. Nobenih kamer ni bilo, samo vljuden policist, najbrž še čisto svež, s šopom papirjem, ki jih je bil navdušeno pripravljen izpolniti. Bil je visok in suh kakor mlado drevo, njegove roke so bile široke kakor pladnji. Če ni bil kakšno leto starejši. Moral bi biti z njima na žuru ne pa pridigati o slabostih alkohola. Ker je ne zanima. Prijela je za rešetke in ga pogledala izpod čela kot bi se ji zmešalo. Imela je kratke blond lase do ramen, raztržene konice, ker se je igrala frizerja. Zaradi črnih pramenov je izgledalo kot bi ji na glavi sedel gromozanski čmrlj. Obuta je bila v rjave kavbojske škornje, kratke poletne hlače s raztrganimi najlonkami, majica ji je razkrivala popek. Pirsing v nosu. Ni bila nič drugačna od razbojnice. »Nisem vedla, da si polcaj,« je pljunila in ga zadela naravnost v majico. Zadovoljno se je nasmehnila. Danes ima pa res srečo! Razen tega, da se je model znašel na Prešercu, se prijazno strinjal, da ju bo slikal kako pozirata ob Prešernu, potem pa aretiral. »Pa saj ima uniformo,« je zagodrnjal Anej. »Takrat je ni imel!« »Če si pa si slepa ponoč!« Od smeha sta se sesedla po tleh. »Hvala, da si tukaj z mano, kolega,« se je utapljala v solzah. »Ne, hvala tebi, da si ti z mano. Vsaj ena bejba, ki ne misli, da sem totalen bedak.« »Matej, saj si bedak!« »Ampak, ko vsi govorijo, da sem, se tudi počutim tako. Čakaj, kaj?« Solze smeha so se zamenjale s solzami nesreče. »Niti ene ne morem obdržat več k en teden, z mano je nekaj narobe.« Bea se je splazila k njemu in ga objela. »Nekega dne boš našel tapravo. Hej, pa saj imaš mene.« »Skleniva, da če bova do tridesetga še zmer sama, se poročiva.« »Zbeživa v Vegas in se poročiva.« Matej je prikimal. Z majico mu je obrisala solze. Naslonila se je na njegovo ramo in skoraj zaspala. »Mislim, da sem gej,« je šepnil. Zakopala je obraz v njegovo majico in se krohotala. »Fuj, sliniš se!« je zacvilil. »Koliko sta popila?« je zanimalo policista, ki nikakor ni mogel do besede. »Kva te briga!« je zamomljala. »Loviš narke, potem pa se zadevaš še sam. Mislite, da ne vemo kaj počnete?« Matej se je hihital. »Dobro si ga!« je

zaploskal. Iz ust se mu je pocedila slina. Ogabno. »Jezzen je!« je šepnil in se obrisal v rokav. Policist je naveličano odprl celico in jo vklenil v lisice. »Evo, ga! Hudobni policist!« je zavriskal. »Pa saj sta čisto zmešana,« je zamomljajal policist. Preden se je sploh zavedal kaj se dogaja, je dobil klofuto v obraz in se zrušil po tleh. »Zgrabi ključke! Zgrabi ključke!« je zacvilila Bea. Matej mu je iz pasu ukradel še ključke in skupaj sta stekla iz policijske postaje. Bea se je krohotala. Mečkala se je nekaj s hudimi tipi, potem se je mečkala z nekaj hudimi babami, zmagala v limoncah, kaj še? Že to je bil dokaz za dovolj uspešen dan. Vmes je parkrat zletela na wc, ampak je zamujeno, kar hitro nadoknadila. Ampak tole je bila najboljša zabava do sedaj! Pa kaj, če je ležala sredi ceste in upala na smrt, razbila izložbo čokoladnice, da bi jih preprodala, ukradla najdražje iz Emporiuma? Od nečesa mora živeti. Vsi si zaslužijo imeti isto. Ni fer, da bi delali razlike. Zakaj imajo eni lahko vse, drugi pa nič? Zadel jo je naval adrenalina. »To je bilo noro! Super noro!«

Everina

Prižgala je svečko, popravila rože in potem je stekla iz pokopališča. Sedla je na zadnji sedež avtomobila in skušala zadihati. Prižgala je radio in si želela, da bi se mami že vrnila in bi čim prej odpeljali iz tega turobnega kraja. Hane ni bilo več. Ne bo je več nazaj ne glede na karkoli. Hotela je pozabiti nanjo. Tako se ji ne bi bilo treba več spominjati, da je kdaj obstajala. Mami se je spet zapetla v nek pogovor z ljudmi, ki so jih spoznali le preko govoric. Vljudno ga pozdraviš, vrtaš v njegovo zasebno življenje, nanj pozabiš in ko na neki kavi naleti pogovor o njem, se pojavi še ena govorica. Začarani krog. Imela je dovolj usmiljenja drugih ljudi. Saj je vedela, da je Hana umrla. Vedela je, da je bila lušna in prijazna punca. Da ji pač ni šlo dobro v šoli, ampak je zaradi tega imela sto in en hobi. Bila je pogumna, bila je neustrašna. Ni mogla ostati na enem samem mestu. Rada je raziskovala, ena redkih otrok, ki so iz dolgčasa šli na igrala v park ali v gozd plezat po drevesih. Kdo še počne to? Potem jo je zadel puberteteta, ampak ne tako hudo kot druge deklice. Še vedno je ohranjala svojo pustolovsko plat. Za foro je na valetu prišla celo v hlačah in puloverju. Obsedenke s popolnostjo in razredne važičke ji niso pustile, da bi se slikala za razredno fotografijo. Ni je prizadelo, ker nikogar v razredu ni marala. Ni se ravno razumela s sošolci. Bila je glasna, malo divja, brez dlake na jeziku. Raje se je slikala s svojo družino. »Itak so vsi fejk,« je rekla. Everina se je spomnila, da je takrat dobila solze v oči. Njena sestra je bila tako kul! Brigalo jo je za mnenje in nesprejetje drugih. Bila je posebna in v tem je blestela. Sprejela se je takšno kot je bila. Mami je vse skupaj pokvarila z branjem o nekih indigo otrocih. S Hano sta skupaj kolesarili, trenirali tenis, zapravljali žepnino, da sta šli v kino. Imela je dva bližnja prijatelja. Gal in Jaša. Enkrat so se odločili, da bodo šli na bowling. Hana ji je prinesla ljubko vabilo, ki ga je naredila sama. »Res hočeš, da pridem z vami?« se je začudila Everina. »Rabimo odraslo nadzorno osebo,« je prikimala Hana. »Ki se rada zabava,« je šaljivo dodala. Dve uri so zabili na bowlingu. Everina je ves čas hodila do šanka in nazaj, da bi imela boljšo vidljivost na nekega fanta iz košarkaške ekipe, ki so prišli proslavit zmago na nekem prvenstvu. »Pojdi že do njega!« je naveličano zagodrnjala Hana. »Ni tako preprosto,« je zamomljala Everina. »Seveda je! Lihkkar se ti je nasmehnu!« Everina je zavila z očmi. Ni šans, da je. Ampak, kaj če je? Prijel je kroglo in spretno zadel vse keglje. Bežno ji je pomežiknil. »Daj no!« jo je boksnila v ramo. »Pojdi že!« Everina se je muzala. »Ne morem kar tja ...« Hana je na dušek spila svojo kokakolo. »Žejna sem. Pojdi mi po novo.« Everina se je živčno nasmehnila. »Ti mali prebrisanec.« Jaša je ravnokar zadel vse kroggle. Hana se je vrnila k prijateljema. Nazdravili so s kosom pice. Everina je šla po še eno pijačo in skoraj trčila vanj. »Tudi ti si žrtveno jagnje?« »Prosim?« »Tudi tebe ves čas pošiljajo po nov žlok?« Zahihitala se je. »Kristjan.« »Everina.« Sploh ni vedela kaj se je zgodilo, kar naenkrat sta se krohotala in si delila sladoledno kupo. Čisto je pozabila, da bi morala igrati za Hanino moštvo, dokler ni priplesala do šanka, ko je bilo igre že

konec. Gal in Jaša sta se spuščala po toboganu v igralnici. »Zmagala si! Zmagala si!« »Saj sploh nisem igrala.« »Ful je slaba. Zmenita se za bowling inštrukcije,« in ukradla češnjo iz vrha smetane. »Občudujem njen pogum,« je rekel Kristjan. »Vsak dan te preseneti s čim drugim,« je priznala Everina. »Bi šla?« ga je zanimalo. »Kam?« je bila zmedena. »Na bowling inštrukcije. Plačilo je sladoledna kupa.« Everina je zardela. »Če obljubiš, da bom na koncu igrala tako dobro kot ti?« »Bojim se, da boš na koncu še boljša od mene.« Brez Hane ne bi bilo nikoli Keverine. Nikoli v življenju si ne bi upala na izmenjavo v London. Nikoli si ne bi upala postati prostovoljka v zavetišču, deliti hrane brezdomcem ali zbrati vseh točk za študij psihologije. Hana je bila trmasta, odločna, polna poguma in tako ... tako najboljša sestra na vsem svetu. Po obrazu so se vlile solze. Izstopila je iz avtomobila in se odpravila, kar peš proti domu. Oče je za mizo v kuhinji pil kavo. »Neka golobica je pustila zate pisemce,« je odvrnil. Ovojnico je previdno odprla. V njej je bil majhen rdeč tulipan in kratko pisemce: Pridi v park ☺ Ni bila pri volji za igrice. Obrisala si je solze. »Tudi jaz jo pogrešam,« je rekel oče. Odložil je časopis in jo objel. »Ampak zaradi tega ne pozabi na svoje življenje. Če bi ga zamudila, bi te kar brcnila.« Everina se je zahihitala. Pa še ugriznila bi jo. Odšla je v park. Na jasi ob reki je na pogrtnjeni odeji sedel Kristjan. Takoj ko jo je zagledal, jo je objel. »Tako je bila čudovita,« ji je rekel. »Rada bi mislila na kaj drugega,« je šepnila. Sedla sta na odejo. Iz pletene košare je dvignil sladoledno kupo. »Toliko znoja, krvi in bojnih ran je bilo potrebnih, da sem čisto sam naredil tole pa še topi se. Everina se je nasmehnila. »Važen je trud.« Ugriznila je v češnjo na vrhu. Otroški smeh se je razlegal iz otroškega igrišča. Deklica svetlih kodrov se je zvirala na igralih. »Hana, pazi za božljo voljo, saj boš še padla!« Ampak deklica se je samo smehljala. Hana je bila tako ljubeča, prijazna, sijoča. Namesto sonca je svetila na nebu, četudi je deževalo. Nikoli ni hotela nič žalega. Zakaj jo je moral tisti pijani kreten povoziti?

Anej

Jaka in Luka sta si odprla že drugo pločevinko piva. Anej si je zvil čik in puhnil proti žarečemu soncu. Profesor jih je poslal iz razreda, ker so mislili, da so kul. Anej bi ga najraje frcnil v glavo. Ne mislijo, da so kul. Vedo, da so kul. Popravil si je prstan na sredincu, zaradi ustavljenega odtoka so se že v kožo vtisnile sledi. »Dej mi en dim,« ga je dregnil Jaka. Anej mu je podal čik. Prekrasen je ta dan, kaj?« je zavzdihnil Luka. »Popoln d'kej ušpičmo.« »Ne jebe se mi,« je zamomljal Anej. Jaka mu je vrnil čik. Dim je zakadil vse tri preden se je dvignil v nebo. Jaka je pričel kašljati. »Lej ga, mumin. Dj se mal po mer.« Luka ga je boksnil v hrbet. Zaječal je. Zaradi draženja v pljučih so se mu orosile oči. »A sta dedca al ne?« je zarenčal Anej. »Po novem dedci tut lahk jočejo,« se je pošalil Jaka in raje utihnil, ko je od Aneja dobil morilski pogled. »Kul ljudje smo na tekočem.« »Al ti eno primažem?« Jaka je raje spil še malo piva in nalašč moško rignil. »Tako se dela,« ga je pohvalil. »Veš kva bi jst mov? En tatu.« Luka jima je pokazal lobanjo, ki je imela v ustih strupene kače. »A so to pitoni al anakonde, ne vem. Dol mi visi za bajlo. Ampak so čist hudi.« »Nared,« ga je spodbudil Anej. »Še ti si kej potetoviri.« Anej je prikimal. »Meu bi eno 9 milimetrsko Delto. Direkt na ram.« Jaka si je popravil mastno frizuro. »Raj bi mel en pirsing v nosu. Da bi zgledal ko bivol. Tatu kmal obžaluješ.« Luka je odkimal. »Nč obžalovanja v tem lajfu!« Vsi trije so nazdravili in žlokali do zadnje kaplje, se naredili prave moške in ga glasno spohali. »Ker rigc je bil najglasnejši?« je zanimalo Lukata. Jaka je skomignil. »Morl bi nardit rigalni trio. To bi bil hit na yt.« Anej se je pričel krohotati. »Ne bi blo nm treba več gledat teh bednih piflarskih ksihtov.« Pokazal je na bledoličnega mulca, ki se je usedel na betonsko klop nasproti njih. Odvil si je sendvič in bulil v učbenik za gefo. »Preklet albin,« je zamomljal Luka. Udaril je v pesti, da se je njegovo močno sumoborsko telo kar zastreslo. »Pa kva te žmurke ne poznajo nč družga kot buljenje v besede?« je Anej zavil z očmi. »Pejmo se mal pozabavat z njim.« Trije luzerji misleč, da so

totalni frajerji, so vstali. Luka je prevrnil še nekaj koles v kolesarnici, da bi zbudil svoje mlahave mišice. Anej si je popravil čopek, ki mu je visel iz pobrite glave. Stisnil je pločevinko, da se je upognila in jo vrgel ob tla, da bi zbudil pozornost. »Ej, mulc. Kva pa berš?« se je oglasil prvi. Izak je dvignil glavo in otrpnil. »Berm ... o erozijah,« je zamomljal. »Pišemo.« »Pa špricaš, ker ...?« »So te vrgl vn k s preveč priden?« se je zahajljal Jaka. »Noben ne šteka fore, butelj,« je zarenčal Luka. »Imel sem dodatno učno pomoč,« je pojasnil. »O, seveda. Ker s tok zabit, a n?« »Kva je s to tvojo barvo? A si se valu po snegu k s tok bel?« je rekel Luka. »Pa sej si k vesoljc, hudiča!« Anej je stopil bližje, da bi si ga dobro ogledal. Potisnil ga je s klopi, da se je zrušil po tleh. »Pustite ga pr mer!« je zakričala Lucija. Ravnokar je zazvonil zvonec za odmor. Izaku je pomagala vstati, potem pa uperila prst v Aneja. »Si čisto odtrgan? Nehaj matretirati ljudi, ki ti niso nič naredili! Kako moreš? Sploh nisi noben mačo kot si misliš!« Postala je čisto rdeča v obraz. Prijela je zmečkano pločevniko in jo zalučala vanj. »Priporočil bi ti anger managment, sestra. Vsi trije so bruhnili v smeh. »Sram me je, da si moj brat!« Prijela je Izaka pod roko in ga odpeljala nazaj v šolo. »Žal mi je za vse,« mu je rekla.

Lovro

Sonce je ravno zašlo. Hotel se je vrniti domov. Ravno so končali z izpiti, Jan in Tim sta ga vabila v Cirkusa, da bi proslavili, se malo sprostili. »Zabavno bo! Super bo!« sta obljubljala. »Daj no, vsaj malo spij. Ne bodi taka zmrda.« Moral se je nekako izgovoriti. Težko je reči ne, ko je ljudem takšno žuranje v krvi. Ne poznajo nič drugega. Obljubljajo samo en kozarček, kmalu sta dva, trije in smrtna pijanost. Družbeni pritisk je lahko prehud, četudi v pijači sploh ne uživaš. »Moral se bom naučiti reči ne,« je sklenil. Da popivanje res ni v redu. Da te zasvoji. Da ne moreš več ven iz sveta, ki je toliko boljši od resničnega. Ko enkrat padeš not, komaj prideš ven. Kot droga. Oče ni hotel nehati. Kot da na svetu ni obstajalo nič drugega kot pijača. Roke je skrtil v žepe jakne, ker je bilo tako prekleto mraz. Sapa je zamrznila v zraku. Zvezde so sijale na nebu, koraki so odmevali v tišini. Ulice so bile mračne in prazne. Trg je bil samotnen. Takšna Ljubljana mu je najbolj všeč. Sledil je Ljubljanci in občudoval njeno lesketanje v mesečini. Čakal me je na klopi. Strmel v biserno vodo. »Kako si preživel dan?« ga je zanimalo. »Pa že,« je zamomljal. Mitja se je nasmehnil. Grad se je svetil v lučeh. Nad njim pa je svetila luna. »Zakaj je noč tako romantična?« se je pošalil. »Uloviti morava trolo,« ga je spomnil Lovro. Poveznil si je torbo na rame in vstal. Izstopila sta v Šiški in pozvonila pri Rokovem stanovanju. Glasba se je že vrtela, na sporedu so bili Prijatelji, Moni se je basala s čokoladnimi mafini. »Poskusita, noro je. Iz temne čokolade, noter pa je nadev iz malin. Božansko!« Tara se je priklonila. »Hvala hvala za vse pohvale.« Čips, smoki, sok in družabne igre. Še vedno so bili skupaj. Še vedno so se družilo. Še vedno so se imeli fino.

Bea

Matej je preklapljal med radijskimi programi. »Ma, vs čs vrtijo eno in isto.« Bea se je smejala. Tako srčno in iskreno kot še dolgo ne. Spila je požirek švepsa in si mrmrala. Z dlanjo je skušala ujeti veter. Na nebu so bile nič drugega kakor zvezde in polna luna. Vozila in vozila sta se po avtocesti daleč stran od starega življenja. Ustavila se bosta šele, ko bo zmanjkalo bencina.

Everina

Vsi trije so se razkomotili na kavču in pokrili z odejo. Dlani jim je grela skodelica vročega kakava. Gledali so Potovanje v središče Zemlje. Vsak je imel občutek kot da je pustolovska in nasmejana Hana še vedno tukaj.

Anej

Stal je pred njenimi vrati. Izbiral besede, izbiral geste ki bi omehčale njeno srce in bi se spet pogovarjala z njim, da bo brat kakršen bi moral biti, da se bo poboljšal. Poslušala je meditacijsko glasbo. Iz za vrat so se drli ptiči, ob obalo je bučalo morje. Vedno se samo uči. To je noro. Sploh nima življenja. Saj ne misli na nič drugega kot šolo in svoje plesne. Prebral je sms, ki mu ga je ravnokar poslal Luka. »Gremo skejtbordat. Prnesm per.« Živela sta v dveh različnih svetovih. Raje bo poskrbel, da ne bi trčila skupaj.

Nina Jelovšek